

Oh wōtta mind, kus ellan ja kus liqun, fa
So ommade hulka armata. Te mindki Sins
no süddame kuiufs; te mindki ühheks Sino
armo riistaks, ja Ommaks läewarreks, mis
ga head wōttad tehja Omma falli hingedele
ja nende peale hallastada. Ja iggas paikas
wōtta hingestid walmistada Ommale, mis on
waestele So assemel.

Kuida monni wihamielelinne wah hest saab hābbenema.

Ühhel mehhel, kes olli tōteggen ja launis
tõemelelinne, agga kes keigewāhhemast asjast,
mis et olnud ta mele pārrast, kohhe ākkilisseks
sa ja wihhaseks, olli üks moislit ja wagga
naene. Temma fūl tahtis omma meest hea mes
ga teisefö ja nuttis mittokord fūl ilma temma
nārgematta, kui mehhe inees jo jālle morne
tūaja asja pārrast pahhaks samud. Ra mees

armastas naest wāgga ja ütles mittokord, et
hea melega fa omma ello temma eest fūl tah:
haks anda. Sure holega fa pūdis naene oin:
ma meest tassasema mele peale sata. Temma
rālis calle mitmest abbiessorahwast, kel wāgga
armas ello, ja ei lausund ennam fanna, mis
kui ühheks tunnistusseks olli, et ei olnud nende
luugu nenda. Sallaja pūdis mitmesugust rā:
mo tehha mehhele, ja ei teadnud mees, mikspär:
vast naene uenda piddi teggema. Agga wiimaks
ommeti sai arro, et naene tahtis et piddi om:
mast pahhast wiist hābbenema ja tassase mai:
mo läbbi enuam temma farnaiseks sama. Nae:
ne läks nūud mehhe melest weel agga sedda
atinsamaks, ja mees agga pūdis parreminne eu:
nast waliwata. Sei ta ühhel korral wihhaseks;
agga tassase waimoga ütles nāene kohhe tem:
ma wasto: armas mees, játtu tānnu omma
wihma jālle. Sul on ehk wahhest digus wihs:
hane olla, sellie asja pārrast; agga ommeti
kardan wāgga, et ep olle tānnu wahhest hea
so terwisele. Sa ehk woiföid Årasurra ja